

Forfatter: Andersen, H. C.

Titel: Udrag fra O.T.

Citation: Andersen, H. C.: "O.T.", i Andersen, H. C.: *O.T.*, udg. af Mogens Brøndsted , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab, cop. 1987, s. 77. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-andersen04val-shoot-idm140137150674064/facsimile.pdf> (tilgået 06. maj 2021)

Anvendt udgave: O.T.

bage; hans Kinder blussede og Hjertet bankede med lydelige Slag.

Fra Gaarden lød Sang; det var Psalmesang. Han traadte ind af Porten. En Flok Bønder stode med blottede Hoveder; foran Døren holdt en Vogn, nogle Karle løftede en sort Liigkiste op paa den. I Døren stod den gamle Præst og talte til en anden sortklædt Mand.

»Herre Jesus! hvem er død?» vare *Ottos* første Ord, og hans Ansigt blev blegt som et Liig

»*Otto!* raabte de Alle.

»*Otto!* udbrød den gamle Præst forundret, greb hans Haand og sagde alvorligt: »Herren gav, Herren tog, Herrens Navn være lovet!»

»Lad mig see den Dødes Ansigt!» sagde *Otto*. Ingen Taare kom i hans Øine, Overraskelsen og Smerten vare dertil for store.

»Skal jeg tage Skruerne ud?» spurgte den af Mændene, som nyligt havde saaet Laaget til.

»Lad ham sove i den evige Fred!» sagde Præsten.

Otto stirrede på den sorte Kiste, i hvilken Bedstefaderen laae. Vognen kørte med den. *Otto* fulgte efter med Præsten, hørte denne kaste Jorden paa Laaget, hørte Ord, han ikke samlede, saae det sidste Hjørne af Kisten og den skjultes. Alt var som en Drøm.

De vendte tilbage til Præstegaarden; en bleg Skikkelse kom dem imøde. Det var *Rosalie*, den gamle *Rosalie*.

»Vi have her intet blivende Sted, vi ile alle mod det Tilkommende!» sagde den gamle Præst. »Styrk Eder nu ved Mad og Drikke! Legemet kan ikke lide som Sjælen! Vi have fulgt ham til sit Sovekammer; hans Seng var vel redt! jeg har læst Aftenbønnen, han sover i Gud og vil vaagne for at see hans Herlighed! Amen!»

»*Otto!* Du kjære *Otto!* sagde *Rosalie*. »Den bittreste Dag bringer mig denne Glæde! Hvor jeg har tænkt paa Dig! Du skulde derovre mellem Fremmede høre, at han var død! ingen der kunde føle din Sorg! intet Øie skulde Du see græde for hvad Du havde tabt! Nu er Du her! nu, jeg tænkte Dig saa langt borte! det er et Mirakel! først idag kunde Du have faaet Brevet om den Salges Død!»

»Jeg vilde overraske Eder!» sagde *Otto*. »Mig forestod en sørgelig Overraskelse!»

»Sæt Dig, mit Barn!» sagde Præsten, og drog ham ned ved det dækkede Bord. »Naar det Træ falder, der gav os Skygge og Frugt, fra hvilket vi have udplantet Stiklinger og Frø i vor egen lille Have, da kunne vi nok see paa det med Veemod, føle Savnet; men man maa